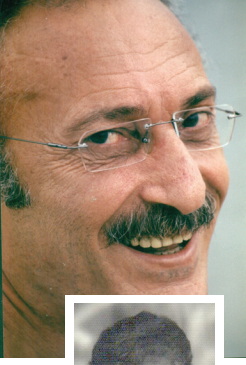


Yarının Büyükleri İçin Şiir

Veysel ÇOLAK*



İnsan için yazmak, büyük sorumluluklar üstlenmekten başka bir şey değil. Söz konusu çocuk olunca bu sorumluluk daha bir önem kazanıyor. Bu nedenle olsa gerek, ne üretilmiş olursa olsun, yetkin olmayan bir şeyi insana götürmek suçtur. Ne yazık ki bu genelgeçer doğru unutulmuş gibi. Hayatın hangi alanına bakılırsa bakılsın; insana, insanın geleceğine zarar bir kirliliğin durmadan çoğaltıldığı hemen görülebiliyor. En çok da kültürel olanda gözleniyor bu. Sınırlayarak söylemek gerekirse; çocuklar için yazılan hikâye, roman ve şiirlerin ticari değeri, sorumsuzca yazmayı da beraberinde getirmiş; bir açmaza dönüşmüş durumda. Oysa çocuğa yönelik her ürünün, öncelikle bir sanat değeri taşıması gerekiyor. Bunun unutulmuş olduğu, hiç dikkate alınmadığı; ürkütücü, uyarıcı bir gerçek olarak duruyor karşımızda. Böyle olunca dil, dilin kullanılışı da boşlanmış oluyor. Yanlış başlayan bir işin doğruya gitmesi de olanaksızlaşıyor iyice. Kusursuzluk amaç olmaktan çıkınca; birçok yanlış, yanlıgı da sökün edip geliyor. Örneğin, çocuklar için yazılan bir şiirin anlatım özellikleri bakımından ufuk açıcı olması gerektiği unutuluyor.

Kişiliğin, yaratıcılığın geliştirilmesi buna bağlıdır. Öte yandan, toplumsal yaşantı evirildikçe değişen değer yargılarının olumlu ve olumsuz etkilerine bakan kalmamış gibi. Kalıcı olanın önemi de unutulmuş. Yaşama sevincinin bir izlek olarak öne çıkartılmayışı, psikolojik sorunları yoğun, kendine ve topluma karşı uyumsuz bir insanın tipinin oluşmasına neden oluyor. Bu da daha baştan çocuğun hayata sarılmasını, her anlamda verimli olmasını engelliyor.

Doğanın, insanların, hayvanların da ne denli önemli olduğu vurgulanmalı ayrıca. Böylece öne çıkartılan temalar çocuğu hayata karşı daha duyarlı kılacaktır. Bunu yaparken özenli davranılmazsa çocuk özürü hâle getirilebilir. Özellikle özveri, iyilik, acıma, korku, kin, güven, kahramanlık, güzellik, cesaret, sevgi, hoşgörü, kin... gibi temalar işlenirken çok dikkatli olmak gerekiyor.

Çocuk bir hikâye, roman ve şiir okuduğunda toplumun doğal bir öznesi olduğunu sezmeli; bireysel ve toplumsal bir yabancılaşmaya kapılıp yalnızlaşmalı. Bu başarıldığında çocuğun irksal ve benzeri durumlarda kendini üstün görme yanılıgısı da ortadan kalkacaktır. Bu da çocuklar için ortaya konulan her üründe gerçekçiliğin işlerlikte tutulmasını zorunlu kıyor. Geleceğe hazırlama bakımından çağdaş, bilimsel, teknolojik

* Şair.

gelişmeler de atlanmamalı elbette. Kabaca ortaya koymaya çalıştığım bütün temaların oluşturulmasında biricik olan ana dili korunmalı; kullanılış biçimiyle bir dil tadı oluşturulmalı, dil beğenisi geliştirilmeli; ayrıca çocuğun sözcük dağarcığı zenginleştirilerek, algısı genişletilmelidir. Bunu yaparken somuttan soyuta giden bir yöntemin kullanılması gerektiği açıktır.

Çocuk edebiyatı Türk kültürü içerisinde hep vardı aslında. Bu fark edilmediği için 1870 tarihine kadar beklenmiştir, denilebilir. Ahmet Hamdi Tanpınar, Türkçede hikâye ve romanın gelişimini Batı dünyasından yapılan çevirilere bağlar. Kuşkusuz, doğrudur bu saptama. Ahmet Mithat Efendi'nin çabaları da bu bağlamda değerlendirilebilir. Onun 1870'te yayımlanan *Kıssadan Hisse*'lerinin bir başlangıç olduğu, kabul edilir. Bunun sonrasında uyarlanmış, yansımaya yazılmış birçok çocuk hikâyesi ve romanı yazılmaya başlanmıştır. *Robinson Cruseo*, *Gulliver'in Yolculukları*, *Tom Amca'nın Kulübesi*... gibi birçok kitap, pek de özenli olmayan bir çeviri anlayışıyla Türkçeye aktarılmış; uzunca bir süre bununla oyalanılmıştır. Bu bilinçsiz oluşum içerisinde yazarlar kendi yolunu bulmaya; çocuklar için hikâye ve romanlar yazmaya çalışmışlardır. Günümüzde oldukça yol alındığını belirtmemek haksızlık olur. Çocuklar için yazılan şiirin böylesine olumsuz bir süreçten geçmediğini hemen söylemek gerekiyor. Çünkü çocuk şiirleri hep vardı Türk edebiyatında. Nedense bu konuda konuşurken ninni, sayışmaca/tekerleme ve bilmeceler unutuluyor. Halkın malı olan bu türler; hazırlayıcı, iyi bir mayadır çocuk şiiri için. Besleyicidir, uyarıcıdır, ufuk açıcılardır.

Bir şair tarafından yazılan ilk çocuk şiirini bilmemek üzüyor insanı. Derli toplu birer örnek olmaları bakımından Tevfik Fikret'in *Haluk'un Defteri* (1911) ve *Şermin* (1914) adlı kitapları hemen kendilerini anımsatıyor. *Haluk'un Defteri*'ndeki şiirler '*Promete*, *Haluk'un Amentüsü*, *Ferda*, *Haluk'un Vedası*' adlı dört bölümde toplanmıştır. Gençlere seslenen, bilim ve aklın önemini vurgulayan, fen bilimlerinin öne çıkartan, geleceğin Batı uygarlığında olduğunu imleyen bu şiirlerde öğreticilik baskındır. Türkçede çocuk şiiri alanında ilk örneklerden olduğu kabul edilen; Tevfik Fikret'in *Şermin* (1914) adlı kitabındaki şiirlerin eğitsel bir amacı vardır. Ahlaki değerleri yücelten, bencilliği yadsayan, yardımseverliği öne çıkartan, sanatı sevdirmeyi amaçlayan bu şiirler; anne-babanın evde çocuğa öğretmesi gerektiği değerleri içerir. Kitaptaki her şiir bu görevi üstlenir. Konumuz gereği önemli olan, bu şiirlerin hece ölçüsüyle yazılmış olmalarıdır. Çünkü gelenek önemszenmektedir.

Tevfik Fikret'in bir aruz şairi olmasına karşın çocuklar için yazdığı şiirlerde hece ölçüsünü seçmesinin bir anlamının olması gerekir. 1900'lü yılların başında çocuk şiirlerinin ölçülü ve uyaklı olması ve çocuklara serbest yazılmış şiirlerin götürülmemesi gerektiği düşüncesi baskındı. Ali Ekrem'in 1924'te yayımlanan *Şiir Demeti* adlı kitabında yer alan şiirlerin alınışında da mânilere, bilmecelere yer vermesi de gözden kaçırılmamalıdır. Sözü bir hayli dolandırdığım söylenebilir. Varmak istediğim nokta şudur: Türk edebiyatında çocuk şiirini destekleyen, besleyen; çıkış noktası olarak alındıklarında, önemli yapıtların doğmasını sağlayacak kaynaklar bulunmaktadır. Ninniler, mâniler, bilmeceler, sayışmacalar/tekerlemeler birlikte düşünüldüklerinde, çocuk şiirinin alt yapısını oluşturdıkları kabul edilmelidir. Buradan eylemle yazılacak her çocuk şiirinin, halk edebiyatının bu verimlerini aşması da gerekir. Hep yapılageldiği gibi hece ölçüsünü kullanmak da

yetmemektedir artık. Ancak bunun sonucunda serbest yazılmış yetkin şiirlere varılabilir. İzlenegelen süreçlere bakıldığında çocuklar için yazan şairin ne denli şanslı olduğu da görülür hemen. Çünkü şiirsel besinden payını alarak büyüyen bir çocukla buluşacaktır. Uyusun diye annelerin çocuklarına okudukları ninniler, bu bağlamda düşünülün isterim.

A kızım kimin kızısın

Elmadan kırmızısın.

Baban anan beslemiş,

Ne güzelce kuzusun

Ninni yavrum ninni.

*

Bahçedeki nar mıdır,

Yanakları al mıdır?

Bebeklerin içinde,

Yavrum gibisi var mıdır?

Ninni yavrum ninni.

*

Bahçelerde salıncak,

Eline verdim oyuncak,

Daha uyumadı yumurcak,

Ninni yavrum ninni.

Şiir sanatı açısından bir karşılaştırma yapılamaz elbette. Kendilerine özgüdür ninniler. Doğaçlama olarak söylenir; birçoğu, zamanla kalıcı hâle gelir. Çoğu gerçekçidir, sevgi doludur, umut yoğundur, betimleyicidir, ses ögesi ve buna bağlı olarak müzik değeri de vardır her birinin. Zaman zaman imgesel anlamlar da içerirler. Kısaca bu ninnilerin, yazılagelen pek çok şiirden çok daha değerli olduklarını düşünüyorum. Bu algıyla olacak Ziya Osman Saba ‘Geçen Zaman’ şiirinde “*Arıyorum aklımda bir ninni bestesini...*” dizesini yazma gereği duymuş olmalı.

Zaman geçer. Oyun çağına geçen çocuklar, tekerleme-sayısmaca örnekleriyle buluşur. Bu, şiir eğitiminin sürdüğünü gösteriyor. Bir çocuğun oyun öncesi katılımcı arkadaşlarını işaret ederek, ritimle okuduğu sayısmaca metni kimde biterse, o ebe olur. Bu ebe belirleme oyunu, şiirin oyunlaştırılmasından başka bir şey değildir aslında. Sanırım, aşağıdaki örnekler yeterince açıklayıcı olacaktır:

Çatlak, patlak, yusyuvarlak

Kremalı börek, sütli çörek

Çek yavrum çek

Amanın dostlar elini çek.

Oooo..
İğne battı
Canımı yaktı
Tombul kuş
Arabaya koş
Arabanın tekeri
İstanbul un şekeri
Hop hop altın top
Bundan başka
oyun yok.

Görüldüğü üzere bu metinler de çocukta bir uyak ve ses (müzikalite) bilinci oluşturuyor. Sözcüklerin çağrışımsal olarak peş peşe sıralanması dil gelişimini besliyor. Şiire hazırlıyor yani. Bilgilendirici oldukları, belleği güçlendirdikleri, hızlı konuşma ve ezberleme yeteneğini geliştirdikleri de çok açık. Bunun öğrenimde verimliliğe dönüştüğü de söylenebilir. Ayrıca çocuğun oyun ve eğlence gereksinimi de karşılanıyor.

Bir de soru değeri olan bilmeceler var. Bu halk edebiyatı ürünlerinde de uyak, iç-ses uyumu, ses yinelemeleri yoğun olarak kendini gösterir. Bilmeceleri soran, kendisi tarafından bilinen yanıtın verilmesini bekler. Diğerleri bilmeceleri yineleyerek, bir anlam oluşturmaya, oradan da yanıtı ulaşmayı çalışırlar. Yoğun imgesel bir çalışmadır bu. Hiç düşünülmesi de çocuğu şiire götürür bu aramış. Örnek olsun:

Biz biz idik biz idik
Binlerce güzel kız idik,
Gece oldu dizildik
Gün olunca silindik.
Ot yedim etlendim
Su içtim sütlendim
Aç kapıyı Fatmacık
Dört ayaklı ben geldim.
Biz biz idik, biz idik
Otuz iki kız idik
Ezildik Büzüldük,
İki duvara dizildik.

Yakın zamana kadar, daha doğrusu şu İnternet belası, vurdulu-kırdılı bilgisayar oyunları, cep telefonu çıkmadan önce şiir söyleyen, dinleyen, şiirle oynayan bir bireydi çocuk. Ninni, saymaca / tekerleme, bilmece ve mânilerle beslenen çocuklar, aslında iyi bir şiir okuyucusu olmak için hazır. Ayrıca bunların arasından şiir tutkusu yoğun, yete-

neği uygun önemli şairlerin çıkabileceği, karşılıksız bir hayal değildi. Ne yazık ki bu bireysel ve toplumsal olanak her gün biraz daha yitiriliyor. Aslında çocuğun ninni, sayışmaca / tekerleme, bilmeceleden gelen şiir kültürünü yozlaştıran, yok eden; biraz da günlere, haftalara ilişkin yazılan, hiçbir sanatsal değeri olmayan şiirlerdir. İlk ve ortaöğretimde, çocuklara durmadan bu şiirler okutulur ve kendilerinden orman, Yeşilay, Kızılay, Anneler Günü... şiirleri yazmaları istenir. Çocukların çırpıştırdığı, bir manzume bile olamayan bu metinler şiir diye yüceltilir ve çocukların kendiliğinden şiir olan dünyaları paramparça edilir. Çocuğun verileri aldığı, ona göre biçimlendiği unutulur hep. Bir düşünce oluşturması bakımında A. İhsan İlhan'dan alınan şu dördlüğe bakılabilir:

Çekmediğim kalmadı alkol yüzünden;

Ne bir yuva kurabildim mesut,

Ne çocuklarım etti rahat.

Evimde düzensizlik alkol yüzünden.

Bu metnin alkolü kötülemesi, getirdiği yıkımları belirtmesi bakımından bir iletisi var elbette. Bu açıdan eğitici, uyarıcı olduğu söylenebilir; ama bu metnin şiir olarak öne çıkartılıp çocuğa dayatılması kabul edilir değildir. Böylesi manzumelerle çocuğa hiçbir zaman şiir eğitimi verilemez. Ne yazık ki böylesi metinlerle çocukların şiir dünyası aşındırılıyor boyna. Nedense kötü şiirlerin, kötü şiirlere yönlendireceği, bu da şiirin gelişimini durduracağı düşünülüyor. Bu açmazlar üzerine kurulan bir şiir dünyasında, temel izleklerinden biri olarak çocuğu seçmiş olan Fazıl Hüsni Dağlarca'nın karşılık bulması, daha baştan olanaksızlaşıyor. Lokantasının camına 'hain köfte, hınzır piyaz' diye yazan; pazar yerinde 'Allı verelim, morlu verelim, sarılı verelim abla!' diye çığırkanlık yapan bu halkın şiire yakınlığı, yatınlığı aşındırıldıkça büyük şiirlerin yazılması da hep sonraya kalıyor. Bu yüzden yetenekli birçok şair, yazacağı şiire geç kalıyor; ya da yaygın, kuşatıcı yanlışın içerisinde kaybolup gidiyor.

Çağdaş Türk şairlerinin çoğu, çocuklar okusun diye şiir yazmaktan uzak kalmış; ama çocuk izlekli şiirler yazmaktan da geri kalmamışlardır. Bunu yaparken de daha çok kendi çocukluklarına gitmişler. Yaşadıkları sokağı, mahalleyi, oynadıkları kedileri, arkadaşlıklarını, kuşları, doğayı dile getirmişlerdir. Çocukluk yıllarına duyulan yoğun özlemin şiirleridir bunlar. Ziya Osman Saba'da etkileyici örnekleri vardır böylesi şiirlerin. Onun *Geçen Zaman* adlı şiirindeki şu dizeler yeterince açıklayıcı olsa gerek:

Açılın açılın tekrar

Çocuk dizlerimdeki yaralar;

Hepiniz benimsiniz:

Mektebim, sınıflarım, oturduğum sıralar...

Tamamlayıcı olması bakımından bir dördlük de onun 'Çocukluğum' şiirinden olsun:

Çocukluğum, çocukluğum...

Uzakta kalan bahçeler

O sabahlar, o geceler;

Gelmez günler çocukluğum.

Cahit Sıtkı Tarancı'nın 'Çocukluk' adlı şiiri de bu bağlamda değerlendirilebilir.

Bu bahar havası, bu bahçe;

Havuzda su sıril şırıldır.

Uçurtmam bulutlardan yüce,

Zıpzıplarım pırlıl pırlıldır.

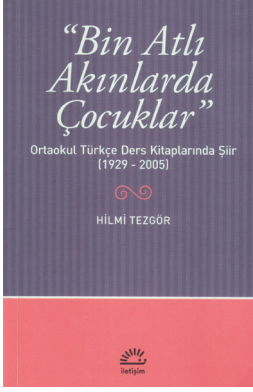
Ne güzel dönüyor çemberim;

Hiç bitmese horoz şekerim!

Böylesi şiirler, çocukluğu çok geride kalmış insanları etkiler daha çok. Çünkü onlar, geriye dönüşü olmayan bir noktaya varmışlardır. Elbette, çocukluğunuzun değerini bilin bağlamında çocuklara da okutulabilir bu içerikteki şiirler; ama onlarda bir duygu patlaması oluşturamayacakları da söylenebilir. Daha çok şiir sanatı bakımından, yetkin oldukları oranda, bu şiirlerin yararlı olacakları saptamak doğru olur.

Bilgilendirici, öğretici ve eğitici yanları ağır basan; bireysel ve toplumsal değerleri benimsetmeyi amaçlayan şiirlerin yazılmış olması çocuk şiiri adına bir kazanım sayılabilir; ama şiir değeri de taşımaları. Bunlardan biri de Tahsin Saraç'ın 'Ana Ögüdü' adlı şiiridir: "Çiçekleri ezme yavrum / Çiçekler bir yüreğe benzer / Çiçek ezen, insan ezer. // Sakın sen kuş vurma yavrum / En engin bir kardeşlikte / Uçar kuşlar gökyüzünde. / Tüfekte oynama yavrum / Şakacığı bile çirkin / Bir canlıyı öldürmenin. // Gel bir çiçek ol sen yavrum / Kendi ülkenin renginde / Şu yeryüzü demetinde." Doğayı, insanları, kuşları gözeten; savaşları olumsuzlayan, barışı, kardeşliği yücelten, ulusal değerlere sahip çıkan; yapı, biçim, dil, anlatım özellikleri bakımından güzel; iyi bir çocuk şiiri bu. Mekanik değil. Öğretici çabanın getirebileceği kuruluğu da düşülmemiş. İçerik zengin, şiirin gereksindiği değerler korunmuş, ayrıca bir dil tadı da oluşturulabilmiş.

Rıfat Ilgaz'ın 'Türkçe'miz' adlı şiiri de öğretici bir şiir: "Annenden öğrendiğinle yetinme / Çocuğum, Türkçe'ni geliştir. / Dilimiz öylesine güzel ki / Durgun göllerimizce duru, / Akar sularımızca coşkulu... / Ne var ki çocuğum, / Güzellik de bakım ister! // Önce türkülerimizi öğren, / Seni büyüten ninnilerimizi belle, / Gidenlere yakılan ağıtları... / Her sözün en güzeli Türkçe'mizde, / Diline takılanları ayıkla, / Yabancı sözcükleri at! // Bak, devrim ne güzel! / Barış, ne güzel! / Dayanışma, özgürlük... / Hele bağımsızlık! / En güzel, sevgi! / Sev Türkçe'ni, çocuğum, / Dilini sevenleri sev!" Çocuklar okusun, ana dillerini geliştirsün, yabancı sözcüklere uzak dursunlar diyen; türkülerin, ninnilerin, ağıtların öğrenilmesini öneren bir şiir. Bu arada, dile bağlayarak; güzellik, barış, dayanışma, özgürlük, bağımsızlık gibi bireysel ve ulusal değerler de yüceltiliyor; ama çocukların severek okuyabileceği bir şiir değil kesinlikle. Şiir sanatı açısından da geliştirici değil. "Güzellik de bakım ister!" dizesinin dışında tek şiir cümlesi yok bu şiirde. Ne yazık ki çocuklar okusun diye yazılan şiirlerin büyük çoğunluğu bu kurulukta. Gerçek olanla düşsel olan buluşturulamıyor bir türlü. Somuttan soyuta da gidilmiyor. Düşünülmüyor bu konuda. Çocuğu, onun dünyasını anlamadan yazınca falakalı bir eğitime dönüşüyor yazılan şiirler. Koşullayarak öğretmeyi, benimsetmeyi işlerlikte tutuyor her biri. Şiirde böylesi açmazlara düşmemek için; bu tür konuları düzyazıda işlemeli diye düşünüyorum. Şiir adına, şiir sa-



natını korumak için yapmalı bunu. Öğretici (didaktik) şiirlerin varlığı, kabul görmesi bir savunma gerekçesi olmamalı. Şiirin daha başka bir şey olduğunu düşünüyorum çünkü.

Bir düşünceyi aktarma, benimsetme çabasına girilince; şiir sanatından rahatça ödün verilebiliyor. Özellikle ideolojik içerikli şiirlerde gözleniyor bu. Oysa şiirde hiçbir şey doğrudan söylenmemeli. Çünkü sezdirmek, vazgeçilmez ögesidir şiirin. Genç yaşta yitirdiğimiz Abdülkadir Bulut'un savaş karşıtı 'Oyuncakçı Amca' adlı şiirinde somuttan soyuta gidilerek oluşturulan tema; kolayca sezilebiliyor: "Oyuncakçı amca, / Ne çok oyuncakların var; / Top, tank, tüfek, tabanca... / Gövdem titriyor; / Onlara bakınca! // N'olursun oyuncakçı amca, / Bundan böyle bizlere, / Oyuncak tüfekler yerine, / Ak yelkenli bir gemi,

/ Bir de süslü bebekler getir; / Unutma emi? // Sonra oyuncakçı amca, / Senden aldığım tüfekleri, / Bozarak onlardan kuş yaptım, / Bana kızmazsın değil mi?"

Oktaç Rifat'ın 'Uçaklar' adlı şiirinde de somut / soyut dengesi çok iyi kurulmuş; ama bir anlamsal sapmaya da düşülmüş: "Uçaklar gelecekmış / Korkum yok benim / Kâğıt gemilerim / Kurşun askerlerim hazır / Hem bunlar bozulursa / Babam yenilerini alır" Görüldüğü üzere, seslenilen çocuk; uçaklara, kâğıt gemiler ve kurşun askerlerle karşı konulabileceğini sanıyor. Daha kötüsü, savaşların ne denli korkunç olduğu sezdirileceği yerde; çocuk da meydan okuyarak savaşa katılıyor. Yüzeysel bir yaklaşımla, kolayca böylesi bir anlamlandırmaya varılabilir. Öte yandan şiirde söylenenin tersi kastedilerek kişilerle ve savaş olayıyla alay edildiği de düşünülebilir. Eğer böyleyse, bu şiirin ironik bir anlayışla yazıldığını saptamak gerekiyor. Bu durumda, çocuklar okusun diye yazılmış şiirlerde ironinin yerini tartışmaya açmak durumundayız.

Çocuklar, çocukça tutkuları, özelemleri yansıtan şiirlerle daha kolay buluşuyor. Duygularını dile getirmenin coşkusuyla karşılıyorlar bu tür şiirleri. Kendileri söylüyormuş duygusunu yaşıyorlar. Bir gözlem sonucu söylüyorum bunları. Cahit Külebi'nin 'Otobüs' adlı şiirini ne çok sevmişti öğrencilerim; hemen ezberlemişti çoğu. Buraya aktarmak isterim o şiiri: "Hey yol üstündeki otobüs / Karoserin ne yeni! / Kız gibi motorun var; / Benzin kokuyorsun / Lastiklerin sağlam. // Uçup gider misin şoförün olsam!"

Çocuğun bir şiirin duygusunu benimsemesi çok önemli. Bu buluşmada şiirin dili, anlatımı, sözcük seçimi, imge kurgusu, çağrışımsal anlamlarının da yadsınamaz bir etkisi var. İtici hiçbir öge olmamalı bu şiirlerde. İsmail Uyaroğlu'nun 'Oyun' adlı şiiri; sanırım, söylediklerimi karşılar niteliktedir: "Sebzelerden sevdiğim: / Havuç, domates, oyun. / Meyvelerden sevdiğim: / Elma, şeftali, oyun. / Bence en iyi besin oyun / Çünkü / Hiçbir şey yemesem bile bazen / Oynarken doyuyorum." Bu şiirde çocukların karakteristik özelliği hâline gelmiş oyun olgusuna vurgu yapılıyor. "Oynarken doyuyorum." dizesini sevmeyecek çocuk yoktur, kanımca. Oyun, var-yok dinlemez bir istektir çocuklarda. İsmail Uyaroğlu bu saptama üzerine kurmuş şiirini. Çocuktan, onun dünyasından yola çıkmış. Bu tutumun, çocuklar okusun diye şiir yazarken dikkate alınması gerektiği kanısındayım. Çocuklara hiçbir zaman ilgisiz kalmamış Cahit Zarifoğlu'nun 'Ders' adlı şiirini de bu bağlamda değerlendirmek yanlış olmaz:

Sayılar

Düz duvar

A-be-ce

Bilmece

Gel tahtaya

Olmaz

Haftaya

Çocukların dillerine dolayabileceği bir Őir bu. Őakacı bir Őir ünkü. Abeceyi bilmece, sayıları, matematiği düz duvar olarak görmek çocuklara çok yakıŐıyor. Hele tahtaya kaldırılmayı erteletip haftaya bıraktırmak zafer çığlıkları attırır bir ocuğa. Cahit Zarifoğlu, tam da bunu yakalamıŐ ve yazmıŐ bu Şiirini. Çocuğun hayatına değen bir Őir. Anahtar cümle de bu zaten: Őir, hayatına değmeli ocuğun. Şair, bütün bütüne kendi algısıyla, kendi doğrularıyla boyamamalı Şiirleri. Kime yazdđını da hiç unutmamalı.

Çocuklara nasıl bir Şiirin götürülmesi gerektiğini saptayabilmek için geniŐ incelemelelere gerek var. Birkaç  rnek üzerinden konuŐmak, kesinlikle yeterli değil. Onca deneyim, tek tek gözden geçirilmeli; ocuk Őiirlerinde ele geçirilen Őir bilgileri geliŐtirilerek işlerlikte tutulmalı. Ancak bundan sonra; gerek içerik gerekse Őir sanatı bakımından kusursuzluğa doğru yol alınabilir. Neyse...

Bu yazıyı s slesin diye Fazıl Hüsnü Dağlarca'dan konuyu uygun bir Őir aktarmak istiyorum:

Anneme Verdiğim Söz

Ben güzel olacağım

TaŐıyacađım hep

Akan suların güzelliğini

Ben iyi olacağım

Ellerim açılacak gece gündüz

Bir bitki iyiliğinde

Ben doğru olacağım

Gökten düŐen taŐ gibi

Doğru